

זעקת המשפחות המיוחדת לחינוך הילדים

מדוע הורים רבים כל כך זועקים למען ילדיהם כנגד הרפורמה ששר החינוך מבקש לעשות בחינוך המיוחד?

"בכל איש ואישה גנזים כוחות אדירים ויש רק לדעת להגיע למקורם, לגלותם ולהפעילם". זו הייתה קריאתו המדהדת של דוד בן גוריון, אשר קבע בחוק- חינוך חובה וחינם- לכל ילדי ישראל ללא יוצא מן הכלל. שנה לאחר קום המדינה, תקציב זעום, אבל החיבור בין ילדים וחינוך היה הדגל- העתיד.

על רקע זה צריך לראות את הרפורמה בחינוך ששר החינוך מבקש להנחיל בכנסת ישראל- תיקון חוק החינוך המיוחד. אותו חוק שמכנה ילדים רבים כל כך על לא עוול בכפם- תלמידים עם צרכים "מיוחדים".

האמת צריכה להיאמר: אין תלמידים עם צרכים "מיוחדים", יש ילדים שצריכים חינוך! ובעוד משרד החינוך מתעקש לצייר תלמידים אלו כ"חריגים" לחינוך בישראל, הם לב ליבו. הם אבן הבוחן של מערכת החינוך בישראל. ועל כך הזעקה.

כך בדיוני הכנסת ב"רפורמה" נצפה מחזה נפלא שבו הורים, מורים, תלמידים, ארגונים ואנשי מקצוע החינוך עלו לירושלים לדרוש חינוך לתלמידים שצריכים חינוך.

אלו מנסים בכל כוחם להסביר שיש איך לתת חינוך נפלא, לו רק יהיה מי שיקשיב. מנגד, שר החינוך הורה לשליחיו שכוונתו להמשיך ולקבע מצב קיים לא טוב. להשאיר את מערכת החינוך עם פגמיה ולתקפם בחוק. ועל כך הזעקה.

אז מה ה"תיקון" הגדול בחוק החינוך המיוחד? התשובה היא שהורים יוכלו לבחור בין שילוב בבית ספר כללי, לבין מסגרת "מיוחדת" של חינוך מיוחד. עינכם הקוראות- הורים בשנת 2018 אינם יכולים לבחור מה יהיה עתידם החינוכי של ילדיהם, אלא וועדה קובעת זאת עבורם.

כמובן שמדובר בתיקון חשוב ונחוץ- יש רק להצטער שתיקון זה מתקיים למעלה מעשר שנים אחרי שוועדה שהקים משרד החינוך עצמו קבעה נחרצות לבטל את השערורייה. ועל כך הזעקה.

אם כאן היה נעצר התיקון "דיינו",
אך שר החינוך בחר להמשיך
ולהתאים את החוק לצרכי המשרד
ולא לצרכי התלמידים:

כך תוקמנה וועדות "זכאות" עם סמכות להחליט אם ואם בכלל תלמיד שצריך שירותי חינוך הכרחיים יהיה בכלל "זכאי" לקבלם.

רוצה לומר שהחינוך בישראל הופך מחובת המדינה, להטבה ששר כזה או אחר מעניק. כך מי ש"בוחר" במסגרת "מיוחדת" צריך לדעת שמתוך 1,463 כיתות חינוך מיוחד חדשות נדרשות לשנת 2018 תוקצבו 280 בלבד. לארבע שנים הקרובות, שהצורך הולך וגדל, תקצבו 1,000 כיתות בלבד. המשמעות הברורה של פחות מסגרות חינוך הינה פחות חינוך, וכמובן פריסה ארצית דלילה שמחייבת דווקא תלמידים שמתקשים בנסיעה לנסוע ארוכות.

כך מי ש"בוחר" בשילוב בחינוך הכללי יגלה שדווקא ילדים שיכולים להשתלב יחסית בקלות, מקבלים הכי פחות תקצוב. על פי התיקון של שר החינוך רבים מתלמידים אלו מקבלים "מענה" תקציבי כללי במסגרת בית הספר. מה הוא בדיוק אותו המענה הכללי וכיצד צובעים אותו לטובת התלמידים שצריכים אותו- לשאלות אלו אין למשרד החינוך כוונה לפתרון.

כך מי ש"בוחר" בשילוב, אך צריך קצת יותר מקצועות בריאות, קצת יותר הוראה מתקנת, קצת יותר הנחיית צוות, ימצא עצמו לא אחת בפני שוקת שבורה. שירותי החינוך ההכרחיים אינם הולכים אחרי צרכי הילד, אלא אחרי צרכי משרד החינוך.

כמובן שעל יצירת מוקדים ראויים של רפואה וייעוץ בכל בתי הספר אין מה לדבר. ילדים אלרגיים ימשיכו להילחם על סיעות רפואיות, וילדים שצריכים אחר קשבת ימשיכו לקבל פעמים רבות יועצת בודדה ליותר ממאה תלמידים. על כך הזעקה.

על כך שדווקא בעת ששר החינוך מחזיק בתקציב הגדול ביותר במדינת ישראל, כמעט פי שבעים מכל תקציב המדינה שעמד לדוד בן גוריון כשחוקק את חוק חינוך חובה חינוך, ילדים שצריכים חינוך הופכים לחריגי חינוך שמקבלים אותו כהטבה ולא כחובה.

את הזעקה הזו, שר החינוך, אי אפשר להפסיק. מגיע לילדי ישראל יותר! מגיע להם
חינוך, מגיע לנו עתיד.

לכל שאלה ייעוץ וסיוע, אתם מוזמנים לפנות לצוות המקצועי שלנו במרכז
המידע ומיצוי הזכויות. contact@kesher.org.il 1-700-501-601